

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. március 31.
(nagyszombat)**

Horváth Géza

ELTEMETTÉK

Énekek: 183; 357,1-4; 357,5-7

Alapige: Jn 19,38-42

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálás szívvel köszönjük, hogy ezen a mai napon is úgy énekelhettünk Rólad, mint élő Úrról. Köszönjük, Urunk, hogy nem a halálodra emlékezünk ezen a mai napon, hanem arra, hogy legyőzted a halált, úrrá lettél rajta. Ezzel nekünk élő reménységet adtál, hogy mi is így nézzünk majd halálunk elé és halálunkra, ha egyszer szívünk megáll, hogy van reménységünk, van folytatás, mert azt mondtad: „aki hisz én bennem, ha meghal is él.”

Kérünk, Urunk, hogy ezen a mai estén is áldott igéddel taníts bennünket, növeld a mi hitünket, hogyha már nekünk ajándékoztad ezt a drága kincset, amely örök és fő javunk.

Köszönjük ezt az estét, amikor összejöhattünk azért, hogy közösen is hálát adjunk; készüljünk a holnapi napra, az ünnepre; az úrvacsorai közösségre.

Magasztalunk, Urunk, hogy felcsendülhetnek templomainkban a húsvéti énekek, bizonyágtételek és igék. Kérünk, hogy légy közöttünk ma is, és áldj meg bennünket! Adj halló fület és értő szívet most nekünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a János írása szerinti evangélium 19. fejezetéből a 38. versről a 42. verssel bezárólag: *„Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (aki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét. Eljöve pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. Vevék azért a Jézus testét, és belegöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyezett vala. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezették Jézust.”*

Kedves testvéreim, már hozzátartozik a nagyszombathoz, hogy ezen a napon az igehirdetők általában Jézus Krisztus eltemetéséről szólnak, és azt az ígét olvassák, ahol az van leírva, hogy kik és hogyan temették el Jézus Krisztust.

A mi számunkra nem is az az érdekes elsősorban, hogy kik temették el, és hogyan temették el Jézust, hanem arra keressük a választ, hogy **miért** temették el Jézust. Ne felejtsük el: az, hogy eltemették, hittételünk! Az Apostoli Hitvallásban nemcsak azt valljuk meg, hogy fogantatott, született, szenvedett, meghalt, hanem úgy folytatjuk, hogy eltemették. Tehát belekerült a hitvallásba, hogy Jézus Krisztust eltemették.

Nagyon sok oka van annak, hogy miért temették el az Úr Jézus Krisztust. A Heidelbergi Káténk úgy foglalja össze: azért, hogy bizonyosága legyen annak, hogy meghalt. Mert tudniillik, a halottat el szokták vagy el kell temetni. Azért, hogy bizonyosága legyen annak, hogy meghalt, Jézus Krisztust eltemetik. Mert, hogyha Jézus Krisztus nem halt meg, csak mondjuk, tetszhalott volt, vagy, ahogy ma szokás mondani, csak a klinikai halál állapotába került, akkor nincs bűnbocsánat. Akkor nincs váltság, akkor nincs üdvösség, akkor nincs örökélet, akkor nincs remény, akkor nincs feltámadás. Ezért lett hittételünk az, hogy Ő meghalt és eltemették.

Nem tudom, a testvérek gondolkoztak-e azon, — ma több fiataaltól megkérdeztem, akikkel beszélhettem —, mit gondoltok, miért a harmadik napon támadt fel az Úr Jézus Krisztus? Miért nem egy hét múlva? Miért nem két hét múlva? Nagypénteken meghalt, vasárnap kora

reggel feltámadt, mikor még sötétes volt — mondja az ige. Miért pont ennyi idő van az Ő halála és feltámadása között? Ennek két oka van.

Az egyik az, hogy Jézus Krisztus testének nem volt szabad rothadást látni. Ezt a zsoltáros megírta a 16. Zsoltárban: „nem engeded, hogy a te szedted rothadást lásson.” Tehát, ha Jézus Krisztus később támadt volna fel, akkor elindult volna testében az oszlási folyamat.

És miért nem hamarabb? Lehetett volna, hogy Jézus meghal és már a keresztről leszáll; úgy, ahogy mondták: szállj le a keresztről! Jézus nem leszáll a keresztről, hanem leveszik a keresztről. Miért teszik be a sírba? Miért temetik el arimathiai József sírboltjába? A halotti bizonyítványon, amit az orvos kiállít, van egy olyan rovat, hogy a „temetésre engedélyezett idő”. Ez azt jelenti, hogy mikor lehet leghamarabb eltemetni. Nálunk sokszor az volt, hogy meghalt valaki délután, és már másnap el akarták temetni. Mondtam: nem, 48 óráig nem temetünk! Azt hiszem, az orvosoknak ki is van adva, hogy nem írhatnak oda, csak olyan időpontot, hogy két nap teljen el. Biztos, ami biztos, két nap teljen el. Még a mai modern orvostudomány is azt mondja, hogy azért jó, ha várunk 48 órát. Ezért van az, hogy itt is péntektől vasárnapig eltelik egy idő, hogy valóban meghalt. Az asszonyok már mennek balzsamozni, viszik a szereket, — hogy legyen annyi idő, hogy bizonyos legyen: valóban meghalt Jézus, de ne legyen annyi idő, hogy a teste rothadást lásson és oszlásnak induljon —, mert Jézus Krisztus teste drága test.

Hogy Jézus Krisztus teste milyen drága és hogy milyen érdeme van, ezt az úrvacsorában értjük meg mindig. Amikor mi tanultuk az úrvacsorai imádságokat, akkor nekünk a kenyér vételekor azt kellett mondani, illetve azt ajánlották, hogy azt mondjuk: Úr Jézus, a Te megtöretett, szent testednek érdemében részesíts engem is, szegény, bűnös szolgádat! Bocsásd meg minden bűnömet; mert Jézus Krisztusnak a teste erre utal. Annak érdeme van, és az Úrvacsorában az Ő drága érdeme árad ki mireánk. Az az érdem, amelyet Ő mint bűn nélküli, Ő mint szent, aki bűnt nem ismert, Ő tisztaságot, tisztulást és igazságot tud nekünk adni, mert Ő maga is az. Tehát, Jézus Krisztus eltemetése azért van, hogy beteljesedjenek Isten ígéretei.

Azért temették el az Úr Jézus Krisztust, és azért vették le a keresztről — tudniillik, először le kellett venni —, elmegy arimathiai József, és elkéri Pilátustól Jézus testét, azért veszik le a testet, mert Isten háttart szab Jézus Krisztus megaláztatásának és meggyalázásának. Te-

hát, az az Isten, aki adta a Fiát érettünk, a hívőkért, nem engedi, hogy tovább gyalázzák az Ő szent Fiát. Nem minden emberért, nem az egész világért, Jézus Krisztus a hívőkért szenvedett, halt meg és ontotta vérért. Életét adta váltságul sokakért — mondja az ige. Amikor Isten arimathiai Józsefet felindítja, hogy menjen, kérje el Jézus testét és tegye bele a saját sírboltjába, akkor Isten ezzel kifejezi, hogy az emberi gonoszság nem lehet végtelen, annak Ő határt szab. És megkezdődik Jézus Krisztus felemeltetése. Bár tudom, hogy még oda szokták venni a megaláztatásához az eltemetését, de tulajdonképpen, itt már megkezdődik Jézus Krisztusnak a felemeltetése. A testet begöngyölik a kor hagyományai szerint, és beteszik sziklasírba. Isten nem engedi, hogy az Ő drága Fiának teste tovább gyaláztasson. Határt szab annak, és eltemetik Jézust.

Az eltemetés arról is beszél nekünk, testvérek, hogy előjön két ember: arimathiai József, aki a nagytanács tagja és Nikodémus, aki hit-tanár, Izráel tanítója — tudjuk a János evangéliuma 3. fejezetéből. Nagyon érdekes, hogy mindkettőnél megjegyzi az ige: József Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt. Nikodémusról pedig azt mondja: aki éjszaka ment először Jézushoz. Megint csak azért, hogy ne lássák, hogy ő Jézushoz megy. Két ember, aki Jézus temetése körül serénykedik. Ez arról tesz bizonyosságot, hogy vannak emberek, akik a maguk idejében előjönnek, és amikor kell, kiállnak Jézus mellett.

Ennek az igének legyen az az üzenete a mi számunkra: egyszer színt kell vallania mindenkinek, hogy hová tartozik! Egyszer a mi cselekedeteinkkel is úgy, ahogy arimathiai József, ezzel a gesztussal, hogy elmegy Pilátushoz, és ahogy Nikodémus, aki hozza a drága kenetet, bár a szívükben addig félelem volt, de egyszer színt vallanak, és kiállnak amellet, ami a meggyőződésük. Testvéreim, ilyenek vagyunk mi is: színt vallunk. Akkor is színt vallunk, amikor a világ fiaihoz csatlakozunk. Akkor is színt vallunk, amikor a világ útján megyünk, amikor a világgal megyünk ugyanabba az áradatba, szennybe és mocsokba, ami-ben ők járnak; akkor is színt vallunk, hogy mi oda tartozunk. Színt val-lanak az emberek: mi a Jézus nélkül élőkhöz tartozunk. És egyszer a hívők is bizonyosságot tesznek, hogy nekik mi a fontos, ki a fontos; hogy ők hova, kihez tartoznak!

Egyszer színt kell vallani azoknak is, akik talán félnek, akik mélyen tudnak hallgatni, de egyszer elő kell jönni, elő kell lépni. Azt mondja

nekünk ez az ige, hogy ebből el lehet készni. De jó, hogy Nikodémus vagy arimathiai József nem késett el, hanem még adatott nekik lehetőség arra, hogy színt valljanak! Képzeljétek el, ha hamarabb meghaltak volna! Jézust akkor is eltemették volna egy másik sírba. Isten munkája nem vall szégyent. De Isten adott nekik lehetőséget arra, hogy egyszer csak színt valljanak és előjöjjenek. Nem azért, mert a körülmények változtak.

Magyarországon sokan színt vallottak, de csak '90 után, amikor a körülmények változtak. Mikor már lehetett. Nem győztünk keresztelni, meg konfirmálni. Mindenki meg akart keresztelkedni, mindenki konfirmálni akart itt is, nálunk is, meg az egész országban, mert változtak a körülmények. De, testvérek, arimathiai József meg Nikodémus esetében nem a körülmények változtak, hanem bennük változott valami! A körülmények maradtak. Pilátus volt továbbra is a helytartó. Továbbra is Kajafás volt a főpap, meg apósa, a tiszteletbeli főpap, Anás. A körülmények nem változtak, ők jöttek és ők léptek elő ugyanazon körülmények között, mert bennük változott valami.

Milyen jó, hogy engedelmeskedik arimathiai József Istennek, engedelmeskedik az igének! Lehet, hogy nem is tudatosan. Tudniillik, a Mózes 5. könyvében volt egy ilyen rendelkezés, hogy a testet vegyék le a gyalázat fájáról estig; és Arimathiai József engedelmeskedett Istennek. Ma köszöntöttem valakit e-mailben, egy gyülekezeti tagunkat, aki nagyon messze lakik most Budapeستől, és azt írtam többek között: olyan szomorú, hogy Magyarországon az egész nagypéntek és húsvét ünneplés tele van külsőségekkel, tele van pogány szokásokkal, tele van istentelenséggel, és azt hiszik az emberek, hogy ők Istent tisztelik ezzel.

Testvéreim, ha csak egyvalaki is ezen az ünnepen azt mondja: én innentől kezdve engedelmeskedni akarok Istennek, — az ünnepel igazán. Az ünnepel igazán, aki ma, nagyszombat este azt mondja, vagy ezen az ünnepen: én innentől kezdve előlépek, előjövök. Én odaadom magam. Én színt vallok, én bizonyosságot teszek, én nem szégyellem. Hogy mondja Pál apostol? — „nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére.”

Arimathiai József, azért szégyellhette, mert ő a nagytanács tagja, ő egy előkelő ember, hát mit mondanak róla, hogy ez a próféta Jézus Krisztus követője akar lenni? Egy ilyen nagy tudású ember? Egy ilyen nagy politikus? És egyszer csak azt mondja: igen, minden nagyságom kár és szemét; minden előkelőségem porba hull, és „egy vágyat

hagyj nekem, hogy értsem és kövessem, szent igazságodat, szent igazságodat!”

A nagyszombati történet hadd beszéljen nekünk még arról, hogy milyen ajándékot hoz Nikodémus! Száz font drága kenetet hoz. Ez olyan, mint amikor az asszony kibontja a szelencét, és azt az olajat, amit a temetésre szoktak tartogatni, ráönti az Úr Jézus Krisztusra. Nagyon sokba kerülhetett neki és Nikodémusnak is. Ha egy halott Jézusnak tudtak ilyen ajándékot adni, akkor mennyivel inkább kellene az élőknek! Hogyha egy halott ügyre tud az ember ennyit áldozni, akkor miért nem tud az élőknek még többet? Nézzük meg, hogy a mi életünkben vannak-e ilyen halott dolgok, amire tudunk áldozni, amire nem sajnáljuk a pénzt! Lehet, hogy valaki elszív két doboz cigarettát naponta. Ha ezt beszorozzuk 365-tel, kijön egy hatalmas összeg. Ha az ember halott dolgokra tud ennyit szánni, akkor mennyivel inkább kellene az élőknek adni! Nem valamit, hanem saját magát. Nem valamit magunkból, hanem saját magunkat odaáldozni élő, szent és Istennek kedves áldozatul.

Végül, testvérek, ez az evangélium arról is beszél nekünk, hogy vannak, akik észreveszik, mikor és hogyan szolgálhatnak Jézusnak. Vannak, akik észreveszik, hogy mikor és mit kell tenniük. Arimathiai József is ilyen volt és Nikodémus is, akik azon az estén előjöttek. A tanítványok viszont elfutottak — azt olvassuk az igében, sehol nincsenek. Az asszonyok talán távolról nézik, hogy mi történik, és vannak, akik tudják, hogy mit kell tenni. Isten felindítja őket. Én hiszem, hogy nem maguktól jöttek rá erre. Én hiszem, hogy nem maguktól vették ezt az erőt, ezt a bátorságot, hogy elmenjenek és elkérjék Jézus testét Pilátustól. És hiszem, hogy Pilátus sem magától adta oda. Én hiszem, hogy Isten felindította ezeket az embereket. Mert tudjátok, Isten felindítja az övéit is, meg még az ellenségeit is irányítja. Jézus még az ellenségét is irányítja. Az ellenség sem vonhatja ki magát alóla, hogy ne legyen isteni irányítás és isteni befolyás alatt; és Pilátus egyszerűen csak odaadja Jézus testét. Lehet, hogy még ő maga is csodálkozott, hogy ilyet tett! Őt le kellett fizetni, ő mindennek megkérte az árát. Ő maga is csodálkozik: hogy vagyok én ilyen, hogy csak úgy odaadom Jézus testét? Azért mert a nagyszombat is arról a hatalomról, arról a nagyságról és fenségről beszél, ami az Istentől jön, Tőle származik; és az emberről, aki vagy az Ő vezetése vagy irányítása alatt van. Vezetése alatt, mint az Ő gyermeke — még akkor is, hogyha remeg és resz-

ket —, mert egyszer csak Isten felindítja, és tudja, hogy hogyan és mikor szolgálhat Jézusnak.

Ez a mai ige azt is mondja, hogy aki Jézus Krisztushoz tartozik, az előbb vagy utóbb, de beáll a szolgálatba, és Jézus Krisztust nemcsak szájjal fogja követni, hanem szívvel fogja szolgálni. Bátran, vállalva azt, hogy kidobják. Lehet, hogy ezután őt megvetették, de neki ez nagy boldogság volt, hogy Jézusért valamit tehetett. Hát még, ha megértette arimathiai József, hogy nem azon van a hangsúly, mit tett ő Jézusért, hanem azon, hogy Jézus mit tett ő érte! Mert ez a hit, testvéreim. A hit nem az, hogy adok valamit az erőmből, időmből, pénzemből, hanem a hit az, hogy észreveszem, Jézus mit adott nekem és Ő mit tett értem. Hiszem, hogy Ő meghalt értem. Hiszem, hogy elfedezte a bűneimet. Hiszem, hogy üdvösséget és örök életet adott kegyelemből, és hitet adott nekem, amivel ezt megfoghatom, megragadhatom és magamévá tehetem. És amit én adhatok, az a hála jele. Hálából egész életemet neki szentelem, és már e jelenvaló világban az ő dicsőségére élek.

Ilyen élő hittel ajándékozzon meg bennünket is, élő Urunk, nagy-sombat estén!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy testeddel sem lehetett akármit csinálni és áldunk Téged, hogy tanít az ige bennünket, hogy minden gonoszságnak egyszer vége szakad. Ennek a világnak is egyszer vége lesz, mert gonosz, elvetemült, Tőled elrugaszkodott.

Köszönjük, hogy híradást adtál arról, hogy egyszer majd az elemek recsegve, ropogva felbomlanak és minden megég. Köszönjük, Urunk, hogy a Te gyermekeidnek azonban dicsó jövőt készítettél. Köszönjük, hogy előttünk felragyogtattad azt az utat, amelyen járhatunk.

Köszönjük arimathiai József és Nikodémus életét. Köszönjük, hogy egyszer előléptek és azt mondták: nekünk, ami tőlünk telik a szolgálatban, azt meg kell tennünk, és azt szeretnénk tenni. Indíts bennünket is, Urunk! Nem az a baj, hogy titokban vagyunk a Te követőid, hanem az a baj, hogy ezen a földön sokan titokban sem a Te követőid, hanem ellenségeid. Közönyösek, közömbösek, hitvallás, templom, üdvösség, örökélet iránt. Előítéleteik vannak egyházzal, papokkal, gyülekezeti tagokkal szemben. Megmagyarázzák, hogy ők miért nem tudnak vagy akarnak jönni.

Könyörülj meg, Urunk, kérünk Téged ezen az ünnepen, ezen a nagyszombat estén is, hogy legyenek Neked tanítványaid, hogy legyen Neked néped ezen a földön. Kérünk Téged, hogy szánj meg bennünket! Adj ajkunkra bizonyágtételt, a Rólad való bizonyágnak drága kincsét!

Ámen.

357. ének

1. Jézus, én bizodalمام És Megváltóm életemben,
Benned van nyugodalمام. Nem kell semmitől rettegnem,
Halál nagy éjszakája, Bár rettentsen fúlánkja.

2. Jézus, én Megváltóm, él, Én is látom az életet:
Lészek Idvezítőmnél, Immár semmi sem rettenthet:
Ő a Fő, és nem hagyja, Hogy elveszék egy tagja.

3. Reménység kötelével Véle már összeköttem,
Erős hitem kezével Már őbelé helyheztettem;
El nem szakaszt tőle már Sem élet, sem a halál.

4. Földi porból vett porom Végre ismét porba tér meg,
De föltámaszt egykoron Megváltóm, hogy véle éljek
Végtelen dicsőségben: Nála lészek mennyégben.

5. Ami fáj itt és sóhajt, Az ott léssen dicsőséges;
Földből szépen ott kihajt, Mi itt ínségekkel teljes.
Erőtelenységemet, Ott letésem bűnömet.

6. Bátorságban légyetek: Jézus hordoz, mint övéit,
Hát ne keseregjeteK: Krisztus újonnan megépít.
Angyalának szavára FelkelteK nemsokára.

7. Emeld fel hát lelkedet, hagyj el minden földi vágyat;
Bízd rá arra szívedet, Kiből idvességed árad.
Jézusnál tartsd kincsedet, Légyen Jézusé szíved!